

A Rosenfeld Család Négy Generációja

Ez a kép 1952-ben készült, Petrozsényben. A családom négy generációját mutatja be. Balról jobbra: anyai nagyapám, Lustig Jenő, anyám, Rosenfeld Frida, én, Oscar Roseanu és a fiam, Vladimir.

Anyai nagyapám, Lustig Jenő Bécsből származott. Szabó volt. Nagy mókamester volt, minden kisiparossal baráti viszonyban, egész nap a kuglizóban ült és sörözött, de igen jó szabómester volt, különösen nadrágokat szabott kiválóan. Volt egy inasa, az dolgozott. Ő meg a sörözőben... De szenzációs ruhákat készített. Akárhányszor jöttem hozzá, minthogy gyakran meg kellett javítania a nadrágomat, azt mondta: "Itt jön a legjobb kuncsaftom!" Nagyon jópofa ember volt. Otthon volt a műhelye, a konyhában volt a szabóasztal. Sokan ismerték, jöttek hozzá, rendelték ruhát. Mesélt Ausztriáról, mindenféle helyekről, az első világháborús élményeiről, nagyon büszke volt a katonakorára [a közös hadseregben -- lásd: hadsereg az Osztrák--Magyar Monarchiában].

Édesanyám, Rosenfeld Frida [szül. Lustig Frida] 1901-ben született, majdnem tíz évvel volt fiatalabb apámnál. Elvégezte a petrozsényi gimnáziumot. Fiatal korában pénztáros volt egy petrozsényi illatszerboltban. Tudom, hogy apa első látásra beleszeretett. 1921 körül házasodtak össze, és nagyon boldogok voltak.

Édesanyám nagyon jó gazdasszony volt. A kolónián volt a házunk, szép verandával, előtte virágoskert. Hátról zöldségeskert. Meséli a feleségem: "Néztem a mamát, kiment a kertbe, és kihúzott egy sárgarépat. Jött vissza szaporán, főzött. Aztán eszébe jutott, hogy kell még egy paszternákgyökér." Minden megvolt a kertben, rendesen elültetve. Apa készített neki egy dobozt, csak a libák feje bújt ki egy nyíláson, ennek a segítségével tömte őket kukoricával, sós vízzel, hogy szomjasak legyenek, és egyenek, hogy hízzanak. Egész nap. Így nevelt tizenkét libát télire, felfüstölték őket. A tejet egy "momarlan" [A Zsil-völgyi "őshonos" román lakosság neve, akik inkább állattenyésztéssel foglalkoznak, mintsem bányászattal. Általában a bányák körüli hegyekben laknak. -- A szerk.] asszony hozta, lovon, sajtárokból. Köréje puliszkát tett, hogy ne folyjon ki, azt aztán megettük. Édesanyám beszélgetett az asszonnyal. Igen mulatságos volt, ahogy gyenge

román tudásával beszélt, de megértették egymást. Különben otthon csak magyarul beszéltünk. Édesanyám minden szomszédal jó barátságban volt. Ott mindenki egyenlő volt, nem volt semmiféle megkülönböztetés.

Engem Oscar Roseanunak hívnak [1947-ben változtatta meg a nevét Rosenfeld Oszkáról. -- A szerk.], 1923. május másodikán születtem Petrozsényban. A gyermekkoromat is ott töltöttem, legszebb emlékeim kötődnek hozzá. A bukaresti egyetem Kémia és Fizika Karán végeztem. 1951-ben házasodtam össze Bukarestben Rodica Teodoruval, akibe első látásra beleszerettem.

A fiam, Vladimir Roseanu 1952-ben született, Bukarestben. Amíg kicsi volt, beadtuk a bentlakásos óvodába. Volt egy biciklim, és elől egy kisszék, arra ült. Reggel vittem a Dumbrava Rosie utcába, a Gradina Icoanei mellé [park Bukarest központi részében]. Nagyon boldog volt mindaddig, amíg rá nem jött, hova is viszem, akkor elkezdett zokogni -- nem volt mit tennem. Szombaton délben mentem érte, és vittem haza. Hozzám tapadt, el nem akart mozdulni mellőlem. Később napközibe járt, ott kapott ételt, estére hazajött. El kellett telnie egy időnek, amíg megértette, hogy minden nap hazaviszem, egy ideig egyfolytában attól félt, hogy otthagynom.